

dosarul nr. 2ra-1711/18

Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana (Judecător: N.Iordachi)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Judecători: N.Simciuc, I.Țurcan, Iu.Cotruță)

Î N C H E I E R E

03 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

având în componență sa:

Președintele completului,

Judecător:

Ala Cobăneanu

Judecători:

Dumitru Mardari și Dumitru Visternicean

examinând admisibilitatea recursului declarat de Marin Dicusar reprezentat de către avocatul Ghenadie Țepordei,

în cauza civilă la acțiunea înaintată de către Marin Dicusar împotriva Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 328, intervenient accesoriu Întreprinderea cu Capital Străin „Supersonic” Societate cu Răspundere Limitată (în proces de insolvență) cu privire la obligarea eliberării actelor pentru înregistrarea dreptului de proprietate asupra bunului imobil,

împotriva deciziei din 02 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de către Marin Dicusar și menținută hotărârea din 20 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana,

c o n s t a t ă :

La 01 martie 2016, reclamantul Marin Dicusar a depus cerere de chemare în judecată împotriva Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 328 (în continuare CCL nr. 328), intervenient accesoriu Întreprinderea cu Capital Străin „Supersonic” Societate cu Răspundere Limitată (în proces de insolvență) (în continuare ÎCS „Supersonic” SRL (în proces de insolvență) cu privire la obligarea eliberării actelor pentru înregistrarea dreptului de proprietate asupra bunului imobil.

În motivarea acestei acțiuni, reclamantul a indicat că, la 07 iulie 2008 a încheiat cu ÎCS „Supersonic” SRL (la moment în proces de insolvență) contractul de dobândire a dreptului de proprietate asupra imobilului și de investire a capitalului în construcție nr. 132, obiectul contractului vizat fiind bunul imobil – apartamentul nr. xxxx cu 2 odăi cu suprafața de xxxx m.p. situat la etajul 5, scara 3, din casa nr. xxxx de pe bd. xxxx.

În continuare, Marin Dicusar a susținut că a achitat integral în două tranșe prețul pentru apartamentul enunțat și anume: suma de 282 210 lei la data de 08

august 2008 și suma de 225 278,82 lei la 07 august 2009, ceea ce constituie echivalentul a 30 000 euro.

Reclamantul a pretins că ÎCS „Supersonic” SRL (în proces de insolvență) nu și-a onorat obligațiile asumate prin contractul din 07 iulie 2008 și nici nu a finalizat construcția blocului locativ, locatarii de sinestătător finalizând construcția blocului locativ, formând o cooperativă de construcție.

Marin Dicusar a subliniat că la 30 ianuarie 2014 a încheiat cu CCL nr. 328 un Acord adițional la contractul de dobândire a dreptului de proprietate asupra imobilului nr. 132 din 07 iulie 2008, potrivit căruia s-a obligat să verse în contul CCL nr. 328 sume suplimentare pentru finalizarea construcției blocului locativ conform devizului de cheltuieli aprobate de adunarea generală a membrilor CCL.

Astfel, reclamantul a menționat că a achitat în contul CCL nr. 328 mai multe plăți în sumă totală de 88481 lei. La fel, a invocat că a achitat suplimentar Cooperativei inclusiv și sumele calculate pentru finalizarea construcției blocului locativ, însă necătînd la aceasta CCL nr. 328 până în prezent nu i-a eliberat dânsului actele necesare pentru înregistrarea dreptului de proprietate a bunului imobil ce a constituit obiectul contractului de dobândire a dreptului de proprietate asupra imobilului și de investire a capitalului în construcție sus-indicat.

Din considerentul că după cum invocă reclamantul Marin Dicusar, dânsul și-a executat integral obligațiile atât față de ÎCS „Supersonic” SRL (în proces de insolvență) cât și față de cesionarul CCL nr. 328, ultimii însă nu și-au executat cu diligență obligațiile contractuale și nu i-au transmis actele necesare de dobândire a dreptului de proprietate asupra bunului imobil achitat, motiv pentru care a depus prezenta cerere de chemare în judecată, solicitând inclusiv în urma concretizării acțiunii, obligarea CCL nr. 328 de a-i transmite apartamentul și actele necesare (Actul de transmitere – predare a apartamentului și Certificatul ce atestă executarea obligațiilor ca membru al CCL) pentru înregistrarea dreptului de proprietate asupra apartamentul nr. xxxx cu 2 odăi cu suprafața de xxxx m.p. situat la etajul 5, scara 3, din casa nr. xxxx de pe bd. xxxx.

Prin hotărârea din 20 martie 2017 a Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana, cererea de chemare în judecată înaintată de către Marin Dicusar a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a menționat că probele administrate în ședința de judecată nu confirmă că reclamantul Marin Dicusar și-a executat integral obligațiile de achitare a prețului imobilului stabilit în contractul nr.132 din 07 iulie 2008 și a acordului adițional din 30 ianuarie 2014.

În continuare, prima instanță a reținut că actul inspectării tematice efectuat la 26 noiembrie 2014 de către Inspekția Financiară din subordinea Ministerului Finanțelor în cadrul cauzei penale intentate în privința administratorului ÎCS „Supersonic” SRL (în proces de insolvență) demonstrează că sumele achitate de Marin Dicusar prin dispozițiile de plată de încasare nr.128 și

nr.1105, i-au fost rambursate și astfel reclamantul nu și-a onorat integral obligațiile asumate prin contractul nr.132 și acordul adițional la acesta.

Astfel, având în vedere faptul că ÎCS „Supersonic” SRL (în proces de insolabilitate) și-a asumat obligația să transmită cumpărătorului documentele necesare care asigură perfectarea dreptului de proprietate doar după executarea obligației de achitare integrală a apartamentului, iar această obligație nu a fost executată de către reclamant, instanța de judecată a considerat că cererea de chemare în judecată este neîntemeiată. Or, conform art.578 Cod civil, dacă efectele unui act juridic depind de îndeplinirea unei condiții, obligația devine scadentă în ziua survenirii acesteia.

Totodată, instanța de fond a menționat că în cadrul procedurii de insolabilitate a ÎCS „Supersonic” SRL, Marin Dicusar a înaintat cerere de validare a creanței în sumă de 10740 Euro, care constă din valoarea lucrărilor neexecutate de către ÎCS „Supersonic” SRL (în proces de insolabilitate), dar pretinse achitate de reclamant, iar la 26 decembrie 2016 Curtea de Apel Chișinău a aprobat tabelul creanțelor debitorului ÎCS „Supersonic” SRL (în proces de insolabilitate), însă creanța lui Marin Dicusar prin care a pretins că a achitat integral prețul apartamentului iar ÎCS „Supersonic” SRL (în proces de insolabilitate) nu și-a executat lucrările în mărime de 35,85%, a fost respinsă, ceea ce demonstrează că suma dată de 10740 Euro nu a fost achitată de reclamant, motiv ce a impus respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată (f.d.154-162).

Prin decizia din 02 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de către Marin Dicusar și menținută hotărârea din 20 martie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana.

În consolidarea soluției adoptate, instanța de apel a concluzionat că prima instanță a examinat cauza sub toate aspectele, stabilind cu certitudine raportul juridic litigios, circumstanțele de fapt, caracteristicile raportului juridic litigios, legea materială ce guvernează raportul juridic. De asemenea, în cadrul judecării cauzei, instanța de judecată a creat participanților la proces, condiții obiective și echitabile, pentru exercitarea drepturilor și obligațiilor procedurale, fapt ce se încadrează în asigurarea părților dreptul la un proces echitabil, garantat și asigurat prin art. 6 al Convenției Europene pentru Apărarea a Drepturilor Omului.

Pe cale de consecință, instanța de apel a conchis că concluzia primei instanțe despre necesitatea respingerii ca neîntemeiate a cererii de chemare în judecată este justă, ea având la bază cumulul dovezilor administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, cărora le-a fost dată aprecierea juridică cuvenită, conform cerințelor art. 130 Cod de procedură civilă.

Invocând netemeinicia și ilegalitatea deciziei și hotărârii sus-enunțate, la 20 iunie 2018 Marin Dicusar reprezentat de către avocatul Ghenadie Țepordei, le-a contestat cu recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri, prin care cererea de chemare în judecată cu privire la obligarea eliberării actelor pentru

înregistrarea dreptului de proprietate asupra bunului imobil să fie admisă integral, în sensul declarat.

În susținerea recursului s-a indicat că, la examinarea cauzei instanțele de judecată inferioare au interpretat eronat normele de drept material, nefiind constatate și elucidate pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei.

La fel s-a menționat că, la caz actele judecătorești sunt ilegale și neîntemeiate și care urmează a fi casate, deoarece în speță instanțele de judecată greșit au ajuns la concluzia că reclamantului – recurent Marin Dicusar i-au fost restituite mijloacele bănești achitate pentru apartamentul nr. xxxx de pe bd. xxxx, or, banii respectivi au fost restituiți în temeiul altui contract de dobândire a dreptului de proprietate asupra imobilului și de investire a capitalului în construcție și anume nr. 33 din 27 iulie 2008 pe apartamentul nr. 18 de pe aceeași adresă.

S-a mai indicat că în prezenta speță contractul de dobândire a dreptului de proprietate asupra imobilului și de investire a capitalului în construcție nr. 132 din 07 iulie 2008 încheiat între părțile din litigiu nu a fost reziliat, la data de 31 ianuarie 2013 fiind înregistrat în Registrul bunurilor imobile, ceea ce denotă că nu ar fi existat nici un temei de restituire a sumelor achitate de recurent pentru apartamentul sus-indicat.

În rezultat, instanțele de judecată s-au eschivat de la exercitarea obligației impusă prin lege, de înfăptuire a actului de justiție, au examinat superficial circumstanțele cauzei, nu au intrat în esența litigiului și nu au apreciat toate circumstanțele și probele existente ale cauzei, pronunțând hotărâri neîntemeiate de respingere ca neîntemeiată a acțiunii (vol.II,f.d.2-5).

Prin urmare, anume aceste circumstanțe impun admiterea recursului, casarea deciziei și a hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri sub aspectele sus – vizate.

La 30 iulie 2018 în adresa CCL nr. 328 și a ÎCS „Supersonic” SRL (în proces de insolabilitate) a fost expediată copia recursului declarat de Marin Dicusar, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referințelor (vol.II,f.d.8), însă participanții nu și-au exercitat dreptul procedural și nu au depus referință în termenul stabilit de lege, motiv pentru care admisibilitatea recursului s-a dispus în lipsa acestora.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul înaintat de către Marin Dicusar reprezentat de către avocatul Ghenadie Țepordei la 20 iunie 2018 (vol.II,f.d.2) este declarat în termen, având în vedere faptul că la dosar nu sunt date confirmative despre comunicarea recurentului a deciziei integrale motivate din 02 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău.

Examinând temeiurile recursului declarat de Marin Dicusar reprezentat de către avocatul Ghenadie Țepordei, completul Colegiului civil, comercial și de

contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul vizat urmează a fi declarat inadmisibil.

În favoarea concluziei enunțate se invocă următoarele argumente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de Marin Dicusar reprezentat de către avocatul Ghenadie Țepordei nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat de Marin Dicusar reprezentat de către avocatul Ghenadie Țepordei se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995, hotărârea Nersesyanyan contra Armeniei din 19 ianuarie 2010).

Instanța de recurs mai reține că CtEDO, în jurisprudența sa, a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare, depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective. Trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile, care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat Marin Dicusar reprezentat de către avocatul Ghenadie Țepordei.

În conformitate cu art. 269-270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Marin Dicusar reprezentat de către avocatul Ghenadie Țepordei, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecător:

Ala Cobăneanu

Judecători:

Dumitru Mardari

Dumitru Visternicean